

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Viasat Broadcasting UK Ltd

Strona przeciwna: TV 2/Danmark A/S, Królestwo Danii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy spoczywający na sądzie krajowym obowiązek nakazania beneficjentowi pomocy zapłaty odsetek od bezprawnej pomocy (zob. wyrok CELF ⁽¹⁾) ma zastosowanie także w sytuacji takiej jak ta analizowana w niniejszej sprawie, w której bezprawna pomoc państwa stanowiła rekompensatę z tytułu świadczenia usługi publicznej, którą to pomoc następnie uznano za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 106 ust. 2 TFUE, i w której zatwierdzenia dokonano w oparciu o ocenę ogólnej sytuacji finansowej całego przedsiębiorstwa świadczącego usługę publiczną, w tym jego kapitalizacji?
- 2) Czy spoczywający na sądzie krajowym obowiązek nakazania beneficjentowi pomocy zapłaty odsetek od bezprawnej pomocy (zob. wyrok CELF) ma zastosowanie także w odniesieniu do kwot, które — w okolicznościach takich jak te analizowane w niniejszej sprawie — są przekazywane przez beneficjenta pomocy przedsiębiorstwom powiązanim na podstawie publiczno-prawnego zobowiązania, lecz które są kwalifikowane w ostatecznej decyzji Komisji jako przysparzające beneficjentowi pomocy korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE?
- 3) Czy spoczywający na sądzie krajowym obowiązek nakazania beneficjentowi pomocy zapłaty odsetek od bezprawnej pomocy (zob. wyrok CELF) ma zastosowanie także w odniesieniu do pomocy państwa, którą beneficjent pomocy, w okolicznościach takich jak te analizowane w niniejszej sprawie, otrzymał od kontrolowanego przez państwo przedsiębiorstwa, jeżeli zasoby takiego przedsiębiorstwa pochodzą częściowo ze sprzedaży usług świadczonych przez beneficjenta pomocy?

(¹) Wyrok z dnia 12 lutego 2008 r., C-199/06, CELF i Ministre de la Culture et de la Communication, EU:C:2008:79.

**Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 10 kwietnia 2019 r. w sprawie T-229/17,
Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska, wniesione w dniu 20 czerwca 2019 r. przez Republikę
Federalną Niemiec**

(Sprawa C-475/19 P)

(2019/C 270/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller, Bevollmächtigter, M. Kottmann, M. Winkelmüller, F. van Schewick, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Finlandii

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2019 r. w sprawie T-229/17, Republika Federalna Niemiec/Komisja Europejska;
2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/133 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14342:2013 „Podłogi drewniane — Właściwości, ocena zgodności i oznakowanie” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011⁽¹⁾;
3. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/145 z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie utrzymania z ograniczeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* odniesienia do normy zharmonizowanej EN 14904:2006 „Nawierzchnie terenów sportowych — Halowe nawierzchnie sportowe przeznaczone do uprawiania wielu dyscyplin sportowych — Specyfikacja” zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011⁽²⁾;
4. stwierdzenie nieważności komunikatów Komisji w ramach wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG z dnia 10 marca 2017 r., 11 sierpnia 2017 r., 15 grudnia 2017 r. i 9 marca 2018 r.⁽³⁾ w zakresie, w jakim dotyczą one norm zharmonizowanych EN 14342:2013 i EN 14904:2006;
5. tytułem ewentualnym wobec żądań drugiego, trzeciego i czwartego, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
6. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na poparcie żądań następujące zarzuty:

Po pierwsze, zaskarżony wyrok narusza art. 263 akapit pierwszy TFUE ze względu na to, że uznano w nim za niedopuszczalne żądania Republiki Federalnej Niemiec stwierdzenia nieważności zaskarżonych komunikatów. Sąd nie uwzględnił tego, że zaskarżone komunikaty mają na celu wywołanie wiążących skutków prawnych, które nie są tożsame ze skutkami prawnymi zaskarżonych decyzji.

Po drugie, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 w związku z art. 17 ust. 5 rozporządzenia nr 305/2011. Sąd nie uwzględnił tego, że Komisja na mocy tych przepisów była upoważniona, jak również zobowiązana do przyjęcia jednego ze środków proponowanych przez Republikę Federalną Niemiec.

Po trzecie, zaskarżony wyrok narusza art. 18 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 1 i 2 oraz art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 305/2011. Sąd nie uwzględnił tego, że na mocy tych przepisów Komisja była obowiązana zbadać, czy sporne normy zagrażały przestrzeganiu wymagań zasadniczych mających zastosowanie do obiektów budowlanych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, L 21, s. 113.

⁽²⁾ Dz.U. 2017, L 22, s. 62.

⁽³⁾ Dz.U. 2017, C 76, s. 32; Dz.U. 2017, C 267, s. 16; Dz.U. 2017, C 435, s. 41; Dz.U. 2018, C 92, s. 139.